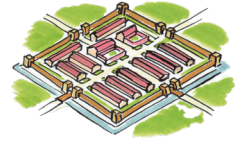

LOSKADE IN VELDHUIZEN

VIS MOET ZWEMMEN...

Romeinse tijd

“Ik wou dat ze niet zo stampten...dat jaagt de vissen weg!” zei Linus, geërgerd opkijkend. Inderdaad bonkten de met ijzeren spijkertjes beslagen soldatenschoenen behoorlijk over de planken van de loskade. Er lag een schip aangemeerd met een lading timmerhout uit Germania. Twee contuberniums soldaten waren onder leiding van een optio bezig het schip te lossen en het hout netjes in twee stapels te leggen aan het andere eind van het plankier...planken bij planken, balken bij balken.

Linus en zijn neefje Sigi lagen op hun buik te kijken hoe hun vislijntjes in het water verdwenen. “Er zit anders vis genoeg!” mopperde Sigi. “Alleen vreten ze telkens het aas van m’n haak!” Bozig begon hij zijn vislijntje in te halen.

Ze hoorden de optio iets roepen en de mannen gingen op de andere kant van het plankier zitten. Sommigen gingen lekker in het zonnetje in het gras liggen. Ook de bemanning van het vrachtschip kwam erbij en even later zaten ze allemaal te eten en te drinken.

“Even rust.” zei Linus. “Als ze maar niet te veel boeren laten!”

Sigi begon te lachen. “Misschien volgen de vissen hun voorbeeld wel en bijten ze nu een beetje door!”

Hij kneedde een stukje brood tot een balletje en deed het aan zijn benen vishaakje.

“Heb ik gisteren nog gesneden uit een stukje bot!” zei hij trots en met een zwaai gooide hij zijn vislijn weer uit. Linus keek hem een beetje neerbuigend aan. “Als ik een haakje nodig heb, koop ik het op de markt!”

“En als ik trek heb in vis, maak ik gewoon zelf een haakje. Jij moet altijd wachten tot het weer markt is.” zei Sigi fijntjes.

Linus zweeg.

“Mijn vader heeft verteld dat deze kademuur een keer voorover is gevallen in de rivier.” zei hij na een tijdje. “Jakkes!” antwoordde Sigi. “Dat moet niet weer gebeuren, juist nu we hier zo lekker liggen te vissen!”

“Natuurlijk niet, stomme Fries!” zei Linus hooghartig. “Het leger heeft hem dit keer extra stevig gemaakt.” Hij zag dat er kringen en belletjes verschenen rond de vislijnen en van spanning ging hij op zijn knieën zitten. “Kijk!” zei hij opeens, naar de kadewand onder water wijzend. “In die plank staan letters!”

Sigi keek langs zijn wijzende vinger mee en knikte enthousiast. “En nog grote ook!” zei hij. “Wat staat er?” Linus deed zijn best om in het rimpelende water de letters te onderscheiden. “A...S...S...I...” spelde hij. “Assi? Een stukje van een meisjesnaam? Zeker een verliefde soldaat...” “Zoeken jullie dat verdraaide schip waar ik van af ben gekukeld?” klonk er plotseling een harde stem achter hen. Van schrik duikelde Linus bijna voorover het water in.

“Hé, meneer Arne!” zei Sigi verrast. “Zeg maar gewoon Barba, zo noemen ze me hier allemaal.” zei de soldaat, terwijl hij in zijn korte baard krabbelde. “O ja,” zei Sigi, “Barba betekent baard...”

“Als jullie dat schip zoeken...dat ligt ergens daar aan de stroomopwaartse kant.” zei Barba met een korte zwaai van zijn rechterarm.

“Nee, we zijn aan het vissen...” zei Linus, een beetje van zijn schrik bekomen. “Wat doet u hier, Barba? Gaat u hout lossen? Is mijn vader er ook?”

“Wat een vragen ineens, kleine man.” zei Barba goedmoedig. “Nee, ik werk ergens anders. Daar verderop zijn we de moerasbrug aan het

verstevigen. Je vader is daar ook bezig.”

“Maar u loopt de andere kant op.” zei Sigi. “Zijn jullie klaar?”

“Nee, jonge stamgenoot van me. Ik ben naar het kamp gestuurd om stelen te halen voor onze spaden. Er zijn er een paar gebroken.”

“Stamgenoot?” vroeg Linus. “U bent toch Romein? U heeft uw diploma toch al?”

“Jawel, zoon van Flavus.” zei Barba plechtig.

“Na 21 jaar trouwe dienst! Maar ik ben als Fries geboren en daar verandert het Romeins staatsburgerschap weinig aan!”

Ze hoorden de optio weer wat zeggen.

Gehoorzaam kwamen de soldaten overeind en liepen achter hun onderofficier aan, terug naar het schip.

Plotseling maakte Sigi een afwerend gebaar met zijn hand. “Volgens mij heb ik beet!” fluisterde hij opgewonden. Hij trok voorzichtig aan zijn lijntje.

“’t Is een dikkerd!”

Linus en Barba keken gespannen mee. “Misschien heb ik wel een grote paling!” zei Sigi hoopvol. “Die vang je met een fuik, sukkel!” verbeterde Linus hem.

Sigi knikte beschaamd. “Dat is zo,” zei hij, “maar het is wel een knoeperd! Misschien wel een snoek!”

Voorzichtig haalde hij de lijn boven water en zag wat hij gevangen had. Aan zijn zorgvuldig gesneden benen vishaak bungelde de hals en een oor van een grote wijnkruik!

De houtlossers, die alles op een afstandje hadden gevolgd, barstten in lachen uit.

“Smakelijk eten vanavond, jongen!” riep er een.

“Als je nou nog een echte vis vangt, heb je in ieder geval de wijn er al bij!” riep een ander.

“Ja, wijn hoort bij vis.” zei Barba. “Vis moet zwemmen!”